

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centiem.

Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

Op het bureau van den Postrijder onderschrijft men voor de portretten der weggezonden ministers. Prijs, fr. 1,50. Na den 15 maart zal de prijs op 2 fr. bepaald worden.

TONGEREN, DEN 5 MAART.

De Paix bevat een belangrijk artikel over de ongeregheden te Antwerpen, en stemt met ons in dat zij ontstaan zijn uit haat tegen het Huis Antwerpen en in de hoop de gemoeederen in gisting te brengen voor de aanstaande kiezingen. Eenige personen, zegt de Paix, dinsdag uit Antwerpen teruggekomen, zegden de volgende verraderlijke maar leerzame woorden: Hij is vertrokken, de bloedaard; 't is jammer; alles ging goed en de meeste onzer groote steden om den dans mee te maken, » Men wilde zeggen, toen men van « groote steden » sprak, « onze doktrinaire gepeupel. » De woorden zijn kostbaar, en bewijzen duidelijk wat het doel der oproemakers was.

De Côtes de Bruxelles meldt, dat de overeenkomst der zaken van Langrand nu bepaald geregeld is. De schuldeisers mogen van heden af als zeker beschouwen, dat de titels voor den Industriel geheel en al, en voor de andere obligatiehouders met 60 tot 70 t. h. betaald zullen worden.

Men schrijft uit Brussel, 1° maart:

De toon der Kamer is schielijk veranderd; zoo zeer als alles eenvoudig, stil, zonder gerucht ging, gelijk het beekje met een zacht gemormel door de weide vloeit, zoo zeer heeft deze dagen de Kamer aan eenen woedenden stroom geliken, die, door den regen en onweders gezwollen, zijne woeste baren heeft voortgerold. De storm is over dit voortijds zoo stil weder onbonden. Het is waar, men voelde hem komen.

De heer Bara, met zijne gewone onbeschaamdheid, had de rechter zijde onbeschoft uitgedaagd. Hij durfde den heer Cornesse verwijten, partijbenoeming gedaan te hebben, en hij beroemde zich over zijn gedrag in de zaak van Sint-Denijs. 's Anderendaags kondigde de heer Couvreur eene boosaardige interpellatie aan, ten opzichte der beroerten van Antwerpen, en hij deed te dinsdag; dit was toch wel de zenuwen der Kamer prikkelen, het vuur aanblazen, er olie opgieten. De uitbarsting had geregisterd plaats, en ten koste van den heer Bara.

Maar hernemen wij de zaken volgens orde.

De heer Couvreur, overeenkomstig zijne aankondiging van zaterdag, interpeleerde het ministerie over hetgeen te Antwerpen geschiedde. Hij weet het ongetwijfeld beter dan ik. De heer Couvreur, venerabel van eene der loges van de hoofdstad, wil een man van geest zijn, letterkundige en staatkundige. Het is eigen aan zekere dagbladschrijvers, verslonden in alle soorten van lesingen, zich staatsmannen te denken, omdat zij 'omringd' zijn van dagbladen, tijdschriften en papieren van alle slag, en dat zij iederen dag een vierkant stuk papier helpen zwart maken, dat men dagblad noemt.

De heer Couvreur zou een staatsman zijn, gelijk de heer Jules Favre diplomaat, de heer Hyman filosoof, en de heer Joltrand redenaar; en nogtans poseert hij als zoodanig in de burelen der Indépendance, bijgenaamd Belgische. Verkult niet dit aangenaam gevoel van zich zelve, wilde hij het in de Kamer uitstellen. Dit liep hem slecht af. In den grond weet iedereen, dat het de vrienden van den heer Couvreur zijn, die de ergelijke feiten van Antwerpen verwerkt hebben; het zijn de doctrinaire niet; deze hielden zich in voorbehoud, om er, zonder zich te veel in gevaar te stellen, de vruchten van in te zamelen, indien er te rapen waren.

Het is ook de Internationals niet; zij houden zich uitsluitend met den oorlog tegen 't kapitaal bezig: het is het oproerig en schurkachtig radicaal, anders gezegd de gevorderden, van wie de Indépendance de aanzienlijkste toek is. De heer Couvreur, de hoofdsteller van dit blad, maakte zich dus eene bewijsreden van de mindere zijner vrienden, tegen de zuiverste personalia, van het recht, na Pius IX: tegen den graaf van Chambord. Hij ontzag zich niet, hem zamenzweerder te noemen, hij die in gedrige betrekkingen is met de zamenzweeters van alle landen, die de wereld het onderste boven keeren.

Onder den indruk dezer zitting, die tot 6 ure vonds duurde, werd die woensdag geopend, in welke de heer Bara zoo wreed moest gegeeeld

worden! Onbeschaamd ligende, gelijk hij altijd doet, en eene onverstoorbare vermetelheid toonnende, had hij op zijne wijze, dat is, haar vervalschende, de statistiek der benoemingen van den heer Cornesse gemaakt, en ze vergelijkende bij die, welke de heer Wasseige over eenige jaren had gemaakt, riep hij zagepraald uit, dat hij, in evenredigheid, meer katholieken benoemd had, dan de heer Cornesse liberalen.

Hij wachtte zich wel, in zijne berekening de door dezen gedane bevorderingen te brengen, hetwelk de liberale evenredigheid in de benoemingen veel zou versterkt hebben. De heer Cornesse deed het hem op de levendigste wijze gevoelen. Maar hij klom hooger op. Hij ontkende het geheele tafereel van het ministerieel gedrag van Baraka. Hij was door dezen beschuldigd, de plaatsen niet verminderd te hebben in 't notariaat der Vlaanderen, en hij toont hem zelve aan, niet 22 notariaten benoemde, maar er ineens drie nieuwe oprichtende in het kanton van Gent alleen!

Hij was beschuldigd zaakwaarnemers benoemd te hebben: hij bewijst Bara er eveneens te hebben benoemd, en wat erger is, er benoemde van zulken aard, dat zij reeds met de justitie hebben te doen gehad, terwijl degenen, die M' Cornesse benoemd heeft, ten getalle van twee, lieden zijn, die zelfs niet waren wat men gemeenlijk verstaat door zaakwaarnemers, maar bijzondere ontvangsters, functie, die al de notarissen, welke vertrouwen inboezemen, bij hante opebare en officiële hoedanigheid voegen, als zij dit kunnen. Hij betrapt hem eindelijk de band in den zak, makende van de justitie een politiek werktuig, benoemde tot zelfs vier dagblad-schrijvers in eene enkel rechtbank, en daarenboven eenen tweevlechter. De heer Cornesse heeft die rechtbank niet willen aanduiden; ik zal ze in zijne plaats noemen: het is die van Luik. De heer Bara onderbrak, schreeuwde, draaide zich; doch het was maar het begin der uitboeiing.

De heer Bara had de onvoorzichtigheid gehad, van de genade te spreken, aan de Poorter te Sint-Denijs verleend. Welhoe! antwoordt hem de heer Cornesse, gij spreekt van dit eenig feit, maar gij hebt 87 GENADEN verleend, tegen de denkwijze der magistratuur.

Maar de aanduiding van het feit van de Poorter deed den heer Reynaert spreken. Die achtbare vriend deed dit op eene meesterlijke wijze; ook had hij dit schouwspel moeten bijwonen. De grond der redevoering was deze:

De Poorter is een eerlijk man, onrechtvaardig veroordeeld: er is eene rechterlijke dwaling geweest, die de magistraten onderworpen aan Bara, vertegenwoordiger der loges, niet wilden herstellen noch zelfs onderzoeken Bara schuimbekte, schreeuwde, schold, Joltrand sprong hem bij, de linkerzijde ondersteunde hem door hare geroepen. Niets kon den heer Reynaert onttellen, noch geschreeuw, noch onderbrekingen, noch scheldwoorden. De zweepselagen van het woord des redenaars vielen dicht en hevig op de schouders van dien minister, die de schande was van het voorgaande kabinet. Hij gevoelde het en wilde tegenslaan. Nuttelooze moeite! die strenge en hooge executie heeft haren vollen loop gehad, en het openbaar geweten werd gewroken over degenen, die het zoo talrijke en zoo onwaardige kwetsingen had toegebracht. De verblijding van dien vervallen minister was zoo groot, dat hij tot 't minste gevoel der betamelijkheden verloor, en den heer Reynaert nitschild voor eenen logenaar. Alsof geheel het land op dit oogeblik het zoo wijs en zoo ware spreekwoord niet waarachtig maakte, dat men enkel van eenen zwarten pot wordt zwart gemaakt.

Wenschen wij den heer Reynaert geluk over zijnen moed en zijne kloeke beradenheid!

Ontvang, enz.

Eene daad van stoutmoedige onbeschaamdheid, welke talrijke slachtoffers gemaakt heeft, is begaan door eenen agent van replacementen te Verviers, welke er in gelukte nog substituten in het leger te doen. Hij sprak af met personen, die lichamelijke gebreken hadden en niet konden dienen. Had hij eene vervanging te doen, dan vroeg een der mismaakte de noodige certificaten om te vervangen. De agent onderwierp ze aan den milicieu-raad, alsmede eenen zijner medeplichtigen, zekere Emiel A., oud 26 jaar, van franschen oorsprong, dien hij voorstelde als zijnde de milicieu, in de certificaten aangeduid. Deze substituu had geene lichaamsgebreken, en telkens werd hij goeder voor den dienst verklaard, doch altijd onder andere namen dan die welke op de officiële stukken stonden.

Als hij in 't bezit van een goedkeuringbewijs was, onderhandelde de agent zijne zaak, ontving het geld om den plaatsvervanger te leveren, en de toer was gespeeld; maar als het uur kwam

om op te trekken, was het de mismaakte persoon, in de stuks aangeduid, die optrok en ontvanderlijk weggezonden werd. De persoon die met den zielverkooper onderhandeld had, moest eenen nieuwen plaatsvervanger stellen, daar de agent beweerde al de voorwaarden van 't kontrakt vervuld te hebben. Over eene maand had hij volgens dit stelsel eene vervanging gedaan, toen zijn list ontkend werd.

De bedrieger werd aangehouden, doch zijn medeplichtige was gelucht. Alle opsporingen om hem weder te vinden, bleven vruchteloos, toen een politie-agent te Luik den gediensstigen plaatsvervanger ontkende, en hem aanhield om voor de correctionele rechtbank te verantwoorden.

Het volgende bericht heeft dezer dagen door de meeste bladen geloopt:

« De Swiss Times bericht, dat M. Plantamour, de beroemde professor in de sterrekijkerij te Genève, een nieuwe komeet heeft ontkend, die in grootte alle tot heden ontdekte kometen overtreft. Volgens zijn waarnemingen en berekeningen heeft die komeet een onmetelijke snelheid en vervolgt haar weg recht op onze aardbol aan, waartegen zij den 12 augusti aanstaande zal stooten. Haar nadering zal merkbaar worden door een buitengewoon hoogen graad van warmte... »

Nu heeft M. Plantamour een eigenhandig telegram aan de Daily News gezonden, waarin hij verklaart, dat er niets waar is van het gekke spraak, dat buiten zijne schuld, in de wereld is gebracht. Hij heeft er nooit aan gedacht te vertellen, dat de wereld op 12 augustus, ten 4 ure 's namiddags, door een komeet zou worden aangerand, en verzoekt, dat men hem niet voor zinloos houde.

Het was wel te verwachten dat de berg weer een muis zou baren.

Engeland.

FEEST TE LONDEN.

De Engelsche dagbladen zijn vol bijzonderheden over het groot feest van 27 februari, ter gelegenheid van de genezing van den kroonprins dat door een heerlijk weer begunstigd is. Geheel Londen, vooral de straten, langs waar de stoet is gegaan, was prachtig versierd; vele inwoners hadden huone voortgevels met zijden en fluweelen draperijen van allerlei kleuren behangen. Het is te Temple-Bar dat de burgerlijke overheden den koninklijken stoet ontvangen hebben. De toevloed was ontzaglijk groot en de geestdrift zonder palen. De Koningin is verscheidene malen in haar rijtuig opgestaan om de menigte te groeten. Er waren twaalf rijtuigen. De lord kanselier, de speaker en de hertog van Cambridge, in hunne rijtuigen, openden den stoet, voorafgegaan van lansiers.

Ten 1 uur is de koninklijke stoet in de hoofdkerk van St-Paul getreden, die prachtig versierd was. De Koningin kwam binnen aan den arm van den prins van Wallis, die zijnen oudsten zoon, prins Albert-Victor bij de hand hield. De Koningin droeg eenen zwarten hoed met witte bloemen, eenen zwart zijden mantel en een kleed afgelegd met hermeline.

De erfrinns heeft zich aan de linkerzijde der Koningin op de koninklijke bank gezet. Hij droeg den uniform van generaal met de teekens van den Kousebaad. Hij heeft verscheidene malen rechts en links de menigte gegroet, na eerst geknield te hebben, bij het binnenkomen in de hoofdkerk. Zijn gelat is zeer vermagerd, zijne oogen staan diep, hij is zeer kaal geworden.

De prinses van Wallis droeg een kostuum van satijn en blauw fluweel.

De dader van den aanslag tegen de koningin is, zegt men, kleinzoon van wijlen den heer Fergus O'Connor, lid des Parlementes en wel gekend Chartist. Hij heeft gevraagd, wanneer hij ter dood zou worden veroordeeld, om gefusilleerd en niet opgehangen te worden. Op het eerste zicht schijnt hij meer fanatiek dan krankzinnig te wezen. De pistool, waarmee hij gewaand was, is van Iersche fabricatie. Zijne antwoorden zijn zoo klaar en duidelijk, dat men niet kan gelooven dat hij zinloos is. In alle geval is hij ten prooi aan hevige opgewondenheid, wat misschien toe te schrijven is aan de lezing van zekere Iersche dagbladen en het verkeer met personen, die met oproerige gevoelens bezield zijn. De gebeurtenis is dezen avond in verschillende schouwburgen aangekondigd geworden, en de verzekering dat de koningin ongedeerd was is overal met meer dan geestdriftige en uitbundige toejuichingen begroet geworden. O'Connor heeft verklaard dat het zijn inzicht was geweest dinsdag zijn ontwerp uit te voeren, maar dat hij er in verhindert is geworden door de menigte, die den ingang van St-Pauls belette.

O'Connor verblijft bij zijne ouders in een arm en zeer bevolkt huis van Churchrow, een van de minst bewoende squares van Londen. Dit huis heeft drie verdiepingen en in elke kamer woont een huisgezin. De vader die, zegt men, een zeer eerbiedwaardig man is, een post bekleedende in de maatschappij der stoombooten van de Theems, heeft zeven kinderen. Arthur is de oudste. Al de bureu van dit huisgezin aanzagen hem als een zachtaardig, vreedzaam en vreesachtig kind. Men zegt ook dat hij goede herinneringen in de school heeft gelaten. Zijne meesters zeggen dat ze niets buitengewoons aan hem bemerk hebben; hij was een naartig en verkleefd bediende, regelmatig in zijne levenswijze. O'Connor zal in den dag voor den magistrat verschijnen. Na zijne aanhouding toonde hij zich zeer kalm en de personen, die hem bewaken, zeggen dat hij van middernacht diep en rustig geslapen heeft.

Aangaande den aanslag op het leven van koningin Victoria zijn nog de volgende bijzonderheden bekend:

Vrijdag morgen is de beschuldigde O'Connor voor de rechtbank van Bowstreet ondervraagd. Onder de getuigen waren prins Leopold, lord Charles Fitzroy, de jager der koningen, John Brown, enz. De heer Poland bestuurdte de vervolging, en hield lezing van de petitie, die de beschuldigde aan de koningin moest geven. Dit zonderling dokument, geschreven op perkament, is eene soort van verklaring die O'Connor door de koningin wilde doen onderteekenen om de fenaische gevangenen genade te verleen, en eindigde met een bevel volgens gezegde Arthur O'Connor, als hij in zijne poging lukte, niet zou opgehangen, maar door den kop geschoten worden. Men kent de bijzonderheden van den aanslag, de verhalen van John Brown en de stalknechten en pikours komen overeen met het reeds vermelde. De heer Poland ondervraagt alsdan prins Leopold, die in het rijtuig zat, rechtover de eeredame lady Churchill, met den rug naar de paarden gekleerd.

V. Welke is de eerste omstandigheid, die uwe aandacht verwekt heeft. — A. Eene beweging die mijn broeder Arthur maakte, welke ook in het rijtuig zat. — V. Wat hebt gij gezien! — A. Een man die eene pistool naar het gelat der koningin richtte. — V. Wat is er in de worsteling die erop volgde, van die pistool geworden? — A. Zij viel ten gronde. — V. Herkent Uwe Hoogheid den beschuldigde? — A. O! volkomen.

De constabel die den beschuldigde na de zaak heeft opgeleid, verklaart hem gevraagd te hebben of zijne pistool geladen was. Hij antwoordde neen, angezien hij ze den vorigen dag gebroken had, door te pogen ze af te schieten, maar dat hij geloofte zijn doel te bereiken door ze te toonen, namelijk de koningin het document te doen teekenen, door haar bang te maken. De pistool, welke niet geladen was, werd zaterdag door den beschuldigde voor 4 shillings gekocht. Arthur O'Connor zal zijn proces ondergaan voor de aanstaande assisen van het crimineel centraal gerechtshof.

Oostenrijk.

Weenen, 1 Maart

Een dagblad van Weenen heeft een artikel publice gemaakt, waarin de volgende zinmeden zeer opgemerkt worden:

« Volgens inlichtingen, die uit eene stellige bron aan het gouvernement gezonden zijn, wil de Internationals algemeene tentoonstelling van Weenen doen mislukken, of ten minste, haar welgelukken de grootste hinderpalen in den weg leggen, hetzij door de voltooiing der noodzakelijke voorwerpen, voor de tentoonstelling bestemd, te vertragen, hetzij door overgrote werkstakingen het vervoer der voorwerpen, die moeten tentoongesteld worden, te verhinderen. De Internationals aanziet de tentoonstelling als eene zuivere aristocratieke onderneming, die bestemd is om de groote kapitalen te beloonen, en die geen voordeel zal opbrengen dan aan de groote fabrikanter. De werkmans intengedeel, die de tentoongestelde voorwerpen afwerkt, zal hierdoor bijkomende lasten te dragen hebben, daar de verhooging der prijzen van de levensmiddelen, door den samenvloed der vreemdeelingen, meer op hem zal drukken dan op elk ander.

« De onderneming wordt hier ondersteund door de geheime agenten van de Internationals; zelfs zegt men, dat het gedacht der « werkstakingskas » hier ondersteuning in de nijverheidsafdeelingen vindt. Het is de zaak van het gouvernement, de belangen der werklieden benadeeld te hebben, door eenige honderden soldaten aan de werken van de tentoonstelling op den Prater gebzigd te hebben. »